

A close-up photograph of a woman with blonde hair, wearing a black lace blindfold. She is holding a bright red apple in her right hand, which has long, white, pointed fingernails. She is wearing a red lipstick and a necklace with black and silver elements. The background is dark.

SLEPÁ ZÁVIST

Jana Javorská

Jana Javorská

SLEPÁ ZÁVIST

Copyright

Autorka: Jana Javorská

Fotka na obálce: Victoria Andreas

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-78-4 (ePub)

978-80-87976-79-1 (mobipocket)

978-80-87976-80-7 (pdf)

KAPITOLA 1.

Olga

Zase to udělala. Tolikrát si už slibovala, že to bylo opravdu naposledy. Nechala se znovu využít svojí kamarádkou. Otupěle jen poslouchala sama sebe, jak říká:

„Nech to být, já to zaplatím.“

I když, dá se vůbec takové osobě říkat kamarádka, když není schopna přestat využívat svoje okolí?

Již od základní školy ji Olga omlouvala, že je slabší, hloupější, chudší nebo čert ví co ještě, jen aby si nemusela přiznat, že ji někdo využívá.

„Příště platím já.“ Hlesla Magda a Olga se jen přihloupěle usmála. Jaká otřepaná fráze pokaždé, když odcházejí z kavárny společně. Možná by jí to Olga uvěřila, kdyby to příště nedopadlo úplně stejně.

Doma už o tom raději nemluvila, protože dobře věděla, co by jí na to její manžel Zdeněk řekl – když jsi blbá tak trp. Měla Magdu moc ráda, ale s tou její věčnou hladovostí jí už pěkně lezla na nervy. Kdyby to byla ale jen ta hladovost. Neměla vlastní nápady a hrozně se ve všem po Olze opičila.

Jednou Olga musela nějaký čas nosit pásku přes oko kvůli úrazu, který se jí stal v práci. Jakmile Magda zjistila, jak se všichni jejich známí o Olgu najednou zajímají a ptají se, co se jí stalo, okamžitě si přelepila ucho náplastí a tvrdila všude, že se v práci zranila při vyndávání zboží do regálů.

Olga to však tentokrát přešla s úsměvem, protože vrchol Magdiny hlouposti už nedokázala nijak komentovat. Jenom se pouсмála a myslela si své. Hloupému člověku přeci nejde vytýkat, že je hloupý. A tak dál trpělivě snášela podobné kousky a marně doufala, že snad se jednou dočká dne, kdy to Magdě dojde. Pokaždé, když se jí něco pokusila Olga naznačit, komentovala to slovy: „No jo, já jsem holt jenom blbá prodavačka.“

Tahle věta dokázala Olgu vždycky spolehlivě nadzvednout. Nikdy nepatřila k lidem, kterým záleželo na tom, kdo má jaké povolání, aby se s ním mohla přátelit nebo ne. Když už se dlouho neviděly a Olga čekala marně na to, až ji Magda pozve na kafe, nevydržela a znovu Magdu pozvala sama. Potřebovala si s někým popovídat a ať byla Magda, jaká byla, tajemství udržet dokázala. Nebo to bylo díky tomu, že neměla jiné kamarádky, kterým by to mohla vyslepičit.

Doufala jen, že si s sebou nevezme zase i manžela a dvojčata, neskutečně rozmazlené a nevladatelné kluky, kteří měli oba rodiče dokonale omotané kolem prstu. S oblibou s sebou vodila celou rodinu, když věděla, že Olga bude mít něco napečeno nebo připraveno, tak aby z toho vytěžili všichni. Pro jistotu s důrazem dodala:

„A přijď raději sama, chci ti říct něco důvěrného.“

„No dobrá.“ Uslyšela neochotnou odpověď ve sluchátku.

Když Magda konečně dorazila na návštěvu, udělala Olga kafe a postavila ho před Magdu.

„Nenačneme aspoň flašku?“ Snažila se Magda vyžebrot nějaký bonus.

A tak Olga šla a vyndala z ledničky šampaňské, které tam měla vždy schované pro strýčka Příhodu. Bylo jí jasné, že z něho vypije sotva skleničku, ale už se s chamtivostí svojí kamarádky smířila.

„Tak povídej, co se děje?“ Vybídla Magda Olgu k vyprávění, když se konečně napila.

„Mám milence.“ Vyhrkla Olga.

Magda se lehce zakuckala, ale pak se hned znovu napila.

„To jako fakt?“

„Jo, to jako fakt.“

„Znám ho?“

„Nevím, možná od vidění.“

„Hm a jak je? Je aspoň bohatý?“

„Neřekla bych. Vím jen, že má restauraci, tak na tom asi špatně nebude.“

„Tak to by nás moh' pozvat na večeři, když má vlastní restauraci, ne?“

Olga jen zakroutila očima, věděla dobře, kam tím Magda míří.

„Nescházíme se na veřejnosti. Je ženatý a nepotřebuju, aby jeho manželka zjistila, jak se věci mají.“

„Mohla bys mě s ním seznámit, alespoň bych ti ho omrkla.“

„Já si ho neberu, abych potřebovala radu, jestli do toho mám jít nebo ne.“

Magda si nalila další skleničku a zamračila se na Olgu.

„Tak mi aspoň řekni, jak vypadá a jak se jmenuje.“

„Jmenuje se Lumír a je docela fešák. Kdybys viděla ty jeho oči!“

„No, pěkně v tom lítáš. To se nebojíš, že to Zdeněk pozná?“

„Ten? To sotva, co bys chtěla po dvaceti letech manželství? Ten by si nevšimnul, ani kdybych přišla ostráhaná dohola.“

„Ty se máš. Docela ti závidím. Já mám toho mého ťuntů furt za zadkem a ať se hnu, kam se hnu, furt je všude se mnou. Kdyby měl tu svojí truhlárnu aspoň někde ve městě, ale takhle je doma a má mě pod kontrolou pořád. I do práce mi chodí naproti. Jen se divím, že ho to ještě baví.“

„No vidíš, a můj Zdeněk je zase pořád pryč. Už jsem si zvykla a smířila se s tím. Někdy mě napadá, že kdyby měl milenku, tak to s tou svojí taxikářinou v pohodě zamaskuje.“

„No jo. To máš pravdu. A to ti to nevadí?“

„Co by mě na tom mělo vadit? Že domů nosí peníze a je doma klid? Kdybychom měli děti, tak bych o tom přemýšlela jinak. Takhle mě prudí jenom tchýně.“

„Ty máš ale kliku. To mě prudí obě, jak tchýně, tak máma. Už jen vidím v telefonu, že některá z nich volá a začnou se mi ježit chlupy na těle.“

„No vidíš a já mám takhle aspoň berličku, když mě někdo naštvě, zavolám Lumírovi a hned je mi krásně.“

„Taky bych chtěla takového milence.“

„A co ti brání, aby sis ho pořídila?“

„Zbláznila ses? Ta moje smečka, co mám doma. Už vidím, jak by nákej chtěl mě a k tomu další tři chlapi.“ Usmála se při té představě.

„Když s tebou je to těžký. Takhle sis je naučila, tak už se s tím nedá nic dělat. Měla by sis najít alespoň nějakého koníčka, aby ses dostala z domu. Nebo začni chodit někam cvičit.“

„No, to mi teda porad'. Já cvičila naposledy o hodině tělocviku ve škole. To by Karlovi určitě bylo divný.“

„Tak to máš fakt blbý, holka.“ Vzdechla Olga a dolila poslední kapku vína.

Magda

„Zase mě dokonale naštvála. Jak je možné, že ona má úplně všechno na cokoli si vzpomene a já se furt plácám životem od desíti k pěti? Copak neexistuje žádná spravedlnost? Je chytrá, hezká, peněz má dost. Může si dovolit koupit, co chce. Já abych jen přemýšlela, jestli zase kluci náhodou nevyrostli z kabátů nebo z bot. Když už něco ušetřím, přijde manžel, že nutně potřebuje nějaký náradí do dílny. Taky bych se mohla oblíkat jako ona. Ale copak kradu? Já si nemůžu dovolit popíjet odpoledne šampaňské.“

Taky by se mi líbilo chodit na kosmetiku a na nehty. U holiče už jsem nebyla ani nepamatuju. Jak si asi tak můžu najít nějakýho milence, když mám ty moje chlapy pořád jenom za zadkem? Jo, taky by se mi líbilo, zažívat ten pocit, když člověka hřeje kolem žaludku při pohledu na někoho, kdo po něm touží. Doma se toho už nedočkám, a kde jinde mám asi tak hledat? Pomalu mi potáhne na 40 a v životě jsem poznala snad jenom tři chlapy.

Musím někoho uhnat, dokud jsem zachovalá a basta. Nebaví mě pořád počítat, jestli můžu nakoupit dětem ovoce nebo jogurty. Potřebuju, aby i mě někdo hýčkal.“

Postavila se před oprýskané zrcadlo v chodbě a prohrábla si svoje chemicky blondaté vlasy, značně odrostlé od kořínků. Alespoň zastříhnout a obarvit, jinak si v tomhle stavu těžko může přát uhnat nějakého chlapa. Postavila se bokem k zrcadlu, zatáhla břicho a narovнала se, aby vynikla prsa.

„Hm, taky nic moc.“ Konstatovala nahlas. Smutně přepočítala zbytek peněz v peněžence a propočítala, kolik jí zbývá na denní útratu do výplaty. Tak tenhle měsíc si sotva bude moci dovolit, aby si vylepšila vzhled. Kdyby už alespoň manžel doplatil ten úvěr, který si vzal na pracovní stroje. To by se určitě dalo už o nějaké změně přemýšlet. Mohla by třeba poprosit Olgu, aby jí půjčila na holiče, jenže jak to zase vysvětlí doma, kde ty peníze vzala. Zbytečně by na ni Karel řval, proč si půjčuje u cizích, aby ho náhodou někdo nepomluvil.

„To se to Olze nahání chlapy, když vypadá jako ze žurnálu.“ Povzdychla si. „V džínách jsem ji neviděla, ani nepamatuju. No jo. Madam sekretářka. Figurou vyladěnou z posilovny a hnědé vlasy na mikádo jako z reklamy na tužidlo. Bez make-upu nevyjde ani k popelnicím vynést koš. Nechápu, kde na to bere čas a sílu. Celý život mě jenom poučovala a dělá to tak do dneška. Kdo si myslí, že je na ty její životní moudra zvědavý?

Jedinou slabou chvíli měla, když se mi narodili kluci, tehdy poprvé řekla, že mi je závidí. Alespoň, že v tom je osud spravedlivý. Každý nemůže mít všechno. Možná jsem blbá prodavačka, ale svoje děti miluju, i když zlobí jako čerti. Když mě večer před spaním obejmou a dají mi sladkou pusu na dobrou noc, neměnila bych ani za ten její skvělejší život plný masáží, kosmetiček, manikúr a kdo ví, čeho všeho ještě.

Můj Karel je možná držgrešle a každou korunu z něho musím páčit, ale o rodinu se umí postarat, to zase jo. Jen kdyby se už zmohl na trochu peněz, abychom si mohli dopřát nějakou lepší dovolenou.

Každoroční pobyt přes léto na chalupě jeho rodičů není zrovna ideální způsob, jak trávit dovolenou. Obzvlášť, když tam musím vyvářet celé rodině. Jakmile totiž přijedeme, hned se tam dovalí i tchýně s tchánem a mají úžasnou dovolenou s plným servisem. Pokaždé se vracím ubytá jako pes, hlavně že oni si pochvalují, jaká to byla zase úžasná dovolená. Jednou bych chtěla jet k moři. Nemuset vařit a jen ležet na pláži. Takový život bych si určitě dokázala představit. Ovšem to by se mi muselo nejdříve podařit odříznout manželovi od jeho maminky pupeční šňůru.

V tom má asi Olga pravdu, jsem úplně blbá. Nechám si všechno líbit. Jednou to tchýni spočítám i s úrokama, to si může být jistá. Kdyby mi za to aspoň někdy pohlídala děti, ale to ne. Na to je moc unavená. A co já? Proč mě se někdo nezeptá, zda už nejsem unavená?“

„Magdo, pojď sem.“ Vytrhl ji z myšlenek manžel Karel.

Neochotně se přišourala za ním do pokoje. Seděl u jídelního stolu a probíral se v nějakých účtech. Magda si k němu sedla na židli a čekala rozkazy.

„Můžeš mi vysvětlit, jak je možné, že jsme tento měsíc neušetřili ani korunu? Copak jsem ti důrazně neříkal, že musíš konzultovat veškerá vydání se mnou?“

„Kluci měli ve škole nějaké divadlo a pak jsem jim musela zaplatit školní výlet někam do Prahy do muzea. Zeptej se na to třídní učitelky.“

„Ale proč jsi mě o tom vůbec neinformovala? Takhle mi chybí v rozpočtu skoro tisícovka, copak si myslíš, že kradu?“

„Myslela jsem, že když je to na školu, tak ..“

„Prosím tě, na školu, na školu. K čemu jim to muzeum bylo, stejně si z toho nic nepamatují. Příště řekni učitelce, že kluci nikam nepojedou. Stejně jsou to jenom způsoby, jak ze slušných lidí tahat prachy.“

Magda si jenom vzdychla a raději odešla do kuchyně, aby nemusela poslouchat další díl manželova kázání o rodinném rozpočtu. Jejich rodina by potřebovala nějakého sponzora, aby si mohla normálně žít. Tchýně s tchánem si sedí na penězích a dětem za celý rok nic nekoupí.

Moje matka zrovna tak. Hraje si na babičku jenom tehdy, když mě potká s klukama někde na veřejnosti, kde jsou její známí. To je pak schopna vytáhnout stovku a tváří se, jaký milodar mi nedala. Ale za celý rok se ani nezeptá, zda kluci nepotřebují nové přezůvky do školy nebo třeba jenom blbé pastelky.

Umí si jen na všechno a na všechny stěžovat. Nejráději mám řeči o tom, jak mi závidí, že jsem zdravá a nemusím pořád chodit po doktorech jako ona a ty léky co jen stojí peněz. Ale už pozapomíná na to, že bydlí v bytě, který jí patří a nemusí platit nájem.

Od tátovy smrti střídá chlapy jako ponožky a tahá z nich peníze. Potom mně vyčítá, jak neumím hospodařit, když nejsem schopná vyjít ke konci měsíce z jedné výplaty. Všechno, co vydělá manžel, nacpe zase hned do materiálu a do úvěru a co já vím, kam všude ještě. A já dělám, co můžu, div, že se nepřetrhnu a pořád je to málo. Normálně závidím všem, co se nemusí každý den honit, jako já.“

Zdeněk

„Dneska u nás zase byla na návštěvě ta vyžírka Magda. Viděl jsem ji, jak odcházela od nás z baráku. Zrovna, když jsem zamykal auto za domem. Nechápu, jak jí může Olga trpět ty její móresy. Dávno bych ji chytil za prdel a vyhodil, ta by koukala. I když určitě by bylo za co chytit. Ale na to je Olga zkrátka moc měkká. Nevím, o čem si s ní může asi tak povídat, když má IQ houpacího koně. Někdy mám pocit, že mluví čínsky, protože jí vůbec nerozumím, co říká. Když má pocit, že musí vstoupit někomu do debaty, tak jí vůbec nevadí, že tématu nerozumí. Mele samý nesmysly a ostatní na ni koukají jako z jara. Jen, aby něco řekla a zapojila se do debaty. Proč jen raději nedrží hubu?“

Minule už mě vytočila do takový nepřičetnosti, že jsem řekl Olze, ať už ji k nám nezve. Nebo alespoň ne v době, kdy budu doma. Hrůza. Když jsem to pak vyprávěl chlapům v hospodě, měli z toho děsnou prdel. Ať prý ji vezmu někdy s sebou, že když je tak blbá, určitě se nebude bránit, když si to s ní všichni rozdají.

No, ale co se týče sexu, třeba není špatná. Figuru má pěkně macatou, ksicht sice nic moc, ale ten k tomu nepotřebuje. Třeba to má ráda a chlapi by si opravdu užili.“

Usmíval se nad tou myšlenkou, ještě když vcházel do domu. Olga akorát uklízela skleničky a šálky od kávy.

„Co tak zvesela? Kterápak dneska vykouzčila na tvou tváři takový úsměv?“ Dobírala si ho Olga. Odložila použité nádoby do myčky a políbila ho.

„To je tím pocitem, jaké teplo domova tady na mě čeká.“ Vrátil úder Zdeněk.
„Jen aby.“
„Co tu chtěla Magda? Přišla na sváču?“
„Ale no tak, nebuď zlý. Víš dobře, že už jiná nebude.“
„Odkdy ji tak horlivě hájíš? Pokud vím, minule jsi říkala, že to bylo naposledy, co tě využila a teď obrat o 180°?“

Olga nevěděla, co na to říct. Přeci nebude vlastnímu manželovi vyprávět o tom, jak si nutně potřebovala pokecat a svěřit se, že má milence. Nikomu jinému to samozřejmě nemůže říct, protože zbytek jejích kamarádek neumí držet jazyk za zuby. Raději přehodila výhybku.

„Máš hlad?“
„Ani ne. Dneska jsem měl dlouhou štaci, tak jsem si dal večeri s chlapama v hospodě, protože jsem měl domluvenou ještě jednu jízdu.“
„No tak fajn. Já jsem taky dneska nějaká utahaná. Dám si sprchu a půjdu si lehnout.“

Zdeňkovi ta její únava v posledních dnech začala být pomalu divná. Dřív s ním každý večer koukala na televizi a minimálně jednou do týdne měli spolu sex. Najednou si už ani nemohl vzpomenout, kdy naposledy spolu spali. Raději to neřešil. Naštěstí má svoji Ivanku, která je schopná přiběhnout na zavolání a nechat se odvézt někam za město do penzionu nebo na chalupu ke kamarádovi.

I když, v poslední době si vymýšlí hlouposti, jako že by ho měla nejraději jen sama pro sebe a podobné kecy. Bude to asi muset co nejdříve utnout a nechat si už jenom Haničku a Kačenku i když ty nejsou vždy tak v pohotovosti jako Ivanka. Co kdyby se chtěla rozvést s tím jejím troublem? Ještě by mu mohla pěkně nadrobit. Kdepak, to se musí zarazit. Asi si s ní bude muset pořádně promluvit. No, a když to nepomůže, tak holka končí.

Večer to ještě zkusí na Olgu, aby si nemyslela, že na ni kašle. Stejně je divné, že ho ještě neprokoukla. Buď to ví a raději se tváří, že se nic neděje nebo jsem asi fakt tak dobrej a umím v tom chodit.“ Pousmál se nad tou myšlenkou.

Olga

„Rychle zalézt do postele s knížkou a doufat, že je tak utahanej, že mi dá dneska pokoj. Určitě nemám ani jednu chuť na domácí rychlovku. Zítra mám rande s Lumírem a už se ho nemůžu dočkat. Už jen při vzpomínce na ten poslední sexuální zážitek mi vlhne rozkrok. Musím rychle usnout, než to Zdeněk zjistí a nedá mi pokoj, dokud nedosáhne svého.“

Nechápu, jak může být pořád tak při chuti po dvaceti letech společného soužití. Jak je možné, že jiné ženské vyprávějí o tom, že s nima ten jejich už vůbec nespí a já, abych před manželem pomalu utíkala? Ještě že mám teď

alespoň motivaci. I když se mi doma někdy nechce, vzpomenu si na Lumíra a jsem z nejhoršího venku. Moje tělo jako by se zbláznilo a ihned touží po hlazení a mazlení. Musím si teď pomoci sama mnohem častěji, než kdy dřív. Byly časy, že jsem získávala pocit, že se stávám frigidní či co. Jo, ale stačil jeden pořádný chlap a je po frigiditě nato šup. Jen, aby to doma neprasklo. Zdeněk by mě určitě zabil. Dovedu si představit, jak by vyváděl. Možná by mi dokonce i nějakou vrazil. Někdy, když je v ráži, není radno si s ním zahrávat. Sice mě ještě nikdy v životě neuhodil, ale taky jsem ho ještě nikdy nepodvedla.“

KAPITOLA 2.

„Zuřím, jsem skoro nepříčetná. Dneska mi přišel anonymní email od nějakého dobráka. Stálo v něm jen tolik:

OPRAVDU VÍŠ, CO DĚLÁ TVŮJ MANŽEL V PRACOVNÍ DOBĚ?

Vážně mě to vytočilo. Nejdřív jsem chtěla odepsat, že já to vím a jemu je do toho prd, ale naštěstí jsem brzy vychladla a hodila to za hlavu. Přeci se nenechám vyvést z míry nějakým závistivým pitomcem. Pro jistotu to ale večer ukážu Zdeňkovi, aby věděl, že je o něj opravdový zájem v širokém okolí. Určitě se tomu zasměje.“

„Pojď se na něco podívat.“ Pobídla Olga manžela, sotva si v chodbě odložil bundu.

„Díváš se na porno, či co?“ Utahoval si z ní Zdeněk. Ovšem legrácky ho přešly v momentě, když si přečetl obsah emailu.

„Pane bože, zase nějaký závistivý hovado nemá co na práci, tak píše hanlivý emaily. Doufám, že to nebereš vážně. Být tebou, tak to rovnou smažu.“

„Já jenom, abys věděl, že máš kolem sebe starostlivý lidi.“

„No právě, kdyby se každý staral sám o sebe, bylo by nám líp. Doufám, že jsi mu neodepsala.“

„Blázníš? Jen bych mu udělala radost.“

„Hned si ho dej do blokových, ať tě přestane otravovat, idiot.“

Olga udělala, jak jí manžel poradil a už se s tím víc nezabývala. Zato Zdeňkovi začalo vrtat hlavou, který z jeho „dobrých“ kamarádů se rozhodl práskat. Každou chvíli se s některým chlapem nepohodl, ale nikdy by ho přeci žádný nenaprášil, co se týče ženských. To je snad jasný, že tohle se mezi chlapama nedělá. Bude si muset dávat mnohem větší pozor. Sakra, ještě tohle mu scházelo, aby začala Olga něco věřit. Už tak má dost těch řečí od Ivanky, ještě aby mu začalo peklo i doma.

Ivana

„Tak jsem dneska napsala email té Zdeňkovo manželce. Doufám, že jí to konečně dojde. Jen je mi divné, že se mi vůbec neozvala. Čekala jsem, že něco odepíše a já si ji budu moci vychutnat. Ale ona dělá mrtvého brouka. To mě teda naštvalo. Zdeněk je v poslední době nějak divnej. Od té chvíle, co jsem začala mluvit o rozvodu, tak jakoby se stáhl a najednou neví. Přitom mi sliboval, že pro mě udělá cokoli.“

Musím ho k tomu dotlačit, aby se už konečně rozvedl a zbavil se té svojí namyšlené fifleny. Jakmile podá žádost o rozvod, udělám to také. A pak se nastěhuju k němu nebo si postavíme baráček někde na venkově. Peněz vydělává dost, tak bych třeba mohla zůstat doma a nemusela bych chodit do práce. Stejně se mi po mateřské už nikam nechce.

Rozhodně se musím postarat o to, aby ta jeho panička podala žádost sama. Alespoň by si všechno pěkně zacvakala. Jestli se mi do zítřka neozve, hned ji napíšu další zprávu, ať má holka o čem přemýšlet.“

Olga

„Už mě ty přiblblý emaily začínají pěkně štvát. Copak si ten dotyčný nedá pokoj? Sotva mu zablokuju přístup, už si udělá novou adresu a píše znovu. Pokud se to nezlepší, asi budu muset vyrazit na policii. Přeci si to nenechám líbit.“

Olga si potřebovala spravit náladu, tak zavolala Lumírovi a hned si domluvili rande. Potřebuje se mu ze všeho vypovídat. Určitě ji pochopí.

Lumír ležel rozvalený na zádech a slastně si vychutnával cigaretový kouř, který mu naplňoval plíce. Po sexu si vždycky musel zapálit, aby si užil ten slastný moment se vším všudy. Olga ležela vedle něho, jednu nohu přehozenou přes jeho, nahé tělo přitisknuté k němu a hladila mu chlupy na prsou. Užívala si blízkost jeho těla a slastně vrněla. Pak jí hlavou probleskla otázka a ihned se zeptala:

„Byl jsi manželce hodně nevěrný?“

Lumír vyfoukl poslední obláček modrého dýmu a típnul cigaretu do popelníku na nočním stolku vedle postele.

„Jak tě něco takového napadlo?“

„No zajímá mě to.“

„Co tě zajímá? Můj manželský sexuální život? Věř mi, že je úplně stejný, jako u všech ostatních. Proč se ptáš?“

„No v poslední době, mi chodí podivné anonymy.“

„Cože? Jaké anonymy?“ Lumír dostal strach, že ho některý z jeho dobrých kamarádů naprášil a bude mít po legraci.

„Můj manžel má asi ženskou.“

Lumírovi se viditelně ulevilo. Nesnesl by, kdyby mu Olga začala dělat nějaké scény. Doposud si tak skvěle ve všem rozuměli.

„Jak jsi na to přišla?“

„Vždyť říkám, to ty anonymy.“

„Bud' ráda, aspoň si tě nebude tolik všímat a zbyde ti víc času na mě.“ Šibalsky na ni zakoulel očima, objal ji a začal jí hladit prsa.

„Teda vy chlapi jste hrozní sobci.“ Zlobila se na oko Olga, ale po chvíli už se nechala unášet příjemným laskáním.

Jakmile dorazila Olga domů, ihned běžela k počítači zjistit, co je nového. Čekala další várku pozdravů od anonyma. Jenže sotva otevřela emailovou schránku, vykulila oči. Vymazala všechny spamy a jediný vzkaz, který ji zaujal, byl z adresy Ivanka.slunicko. Jelikož žádnou takovou adresu neznala, chvíli váhala, zda to má otevřít, aby si nezavirovala počítač, ale cosi jí napovídalo, aby to udělala. Snad to byla zvědavost, snad předtucha, ale v každém případě tušila, že to nebude nic pěkného. Ve zprávě stálo:

Milá paní Votrubová,

Jelikož jste tak zabeďněná a zahleděná do sebe a nedojde vám, že vám manžel zahýbá, musím vám to napsat osobně. Scházíme se již přes půl roku a milujeme se. Protože je Zdeněk slaboch a nechce vám ublížit, zbylo to samozřejmě na mě, abych vám tu zprávu sdělila osobně. Zdeněk chce požádat o rozvod a vzít si mě. Doufám, že se k tomu postavíte čelem a nebudete mu zbytečně dělat problémy.

S pozdravem,

Ivana Sluncová

Olga zírala na email a nevěřila vlastním očím. Jak může mít někdo takovou drzost a plést se jí do manželství. Ale každopádně, ať je to, jak chce, večer ji čeká nepříjemný pohovor s manželem. Tohle už přesahuje všechny meze.

Večer se přiblížil krokem divoké šelmy. Olga seděla v houpacím křesle v obývacím pokoji a pokoušela se číst knížku. Myšlenky jí těkaly všude možně, jen ne po rádcích a z obsahu knížky nevěděla vůbec nic. Plamínek vonné svíčky už téměř dohořival a její manžel stále nikde.

Začínala se jí zmocňovat nervozita. Měla sice připravenou řeč, ale čím déle na něho čekala, tím víc byla rozhodnuta nechat to raději na příští den. Třeba se jí podaří ještě promyslet detaily.

Když už chtěla odložit knížku a vydat se do ložnice, zarachotily klíče v zámku. Okamžitě zpozorněla a čekala, až Zdeněk vejde. Ruce se jí začaly třást. Co když ji opravdu chce opustit a jen jí to není schopen říci? Co potom bude dělat? Nechce přeci strávit zbytek života sama. Myšlenky jí přet'al manžel svým vstupem do pokoje.

„Proč ještě nespíš?“ Zeptal se, aniž by pozdravil. Otevřel bar a nalil si skleničku whisky. Posadil se proti ní do křesla a zkoumavým pohledem si ji prohlížel. Čekal odpověď, ale žádná nepřišla.

„Děje se něco?“

„Kdo je Ivana Sluncová?“ Řekla Olga navenek klidným tónem, ale uvnitř to v ní vřelo nejen vzteky, ale zároveň i strachy.

Zdeněk sklopil oči a otáčel skleničku v prstech kolem dokola. Bylo vidět, že ho otázka značně zaskočila. Mlčel a přemýšlel, jak odpovědět. Olga sice chtěla pokračovat ve výslechu, ale nakonec si to rozmyslela a počkala, až jí manžel

odpoví. Tomu se do toho vůbec nechtělo, ale tušil, že už to nemůže dál odkládat.

„Je to jedna bláznivá holka. Pořád mě uhání.“

„Spal jsi s ní?“ Zeptala se Olga přímo a čekala odpověď bez vytáček.

„Párkrát jsme si spolu vyšli.“ Snažil se to zahrát do autu, ale tušil, že to nebude mít valný úspěch. Rychle honil myšlenky, aby našel vhodnou výmluvu. Ale zrovna jako naschvál, žádné nepřicházely.

„Ptám se tě jasně – spal jsi s ní?“

Zdeněk stále mlčel. Nebyl schopen přímo odpovědět a říci pravdu. Najednou se za to hrozně styděl. Nikdy nechtěl svojí manželce lhát. Byla pro něho jedinou rozumnou bytostí v jeho životě a nedovedl si představit život bez ní. Co jí má říci, aby jí neublížil? Nakonec vypil skleničku jedním lokem a hlasitě s ní udeřil o stůl.

„Jo spal jsem s ní. Byla to blbost. Stačí?“

Olga nevěřila vlastním uším. On se snad cítí ještě ukřivděný, že se ho na to dovolila vůbec zeptat. Žádné omluvy, žádné vysvětlení.

„Co dál? Chceš se rozvést? Jestli ano, tak jsi mi to mohl říct do očí a nemusela jsem se to dovědět od té tvojí poběhlice v emailu. Je to trochu potupné, nemyslíš?“

„Cože?“ Zahromoval Zdeněk, protože nevěřil, že by Ivanka mohla být tak hloupá a udělat takovou blbost.

„Můžu ti to přeposlat, jestli po tom toužíš. Já si jdu teď lehnout a ty si laskavě do rána rozmysli, co vlastně chceš.“

Zvedla se z křesla a rázně vykročila do ložnice. Mezi dveřmi se zastavila a poznamenala:

„Myslím, že by sis měl vzít z ložnice polštář a deku. Určitě by nebylo vhodné, abychom spolu nadále sdíleli jedno lože, když ses rozhodl rozvádět.“ A se vztyčenou hlavou odkráčela hrdě do ložnice.

Sbalila do prostěradla manželovu deku a polštář a hodila je po něm do obýváku. Pro jistotu za sebou zamkla dveře u ložnice. Okamžitě se zhroutila na postel a začala plakat do polštáře.

Zdeněk

Seděl v obýváku a hlavu měl zabořenou v dlaních. Takhle zoufale se snad v životě necítil. Musí něco udělat, o tom není pochyb. Najednou by vyměnil všechny svoje milenky za to, aby ho manželka vzala na milost. Nemůže ji přeci ztratit, to nedovolí.

Pumpoval v něm vztek na Ivanku. Jak jen mohla udělat takovou hloupost. Pokaždé se mu ji přeci podařilo uchlácholit, když začala vést řeči o rozvodu. Musí jí přeci domluvit.

Ač bylo pozdě, blížila se půlnoc, vytáhnul z kapsy telefon a vytočil její číslo. V ten moment mu bylo úplně jedno, zda jí tím způsobí nějaké problémy. Avšak když uslyšel hlas operátorky, že je telefon vypnutý nebo nedostupný, začal zuřit ještě víc. Napsal jí tedy alespoň zprávu, že s ní musí ihned ráno mluvit. Ať na něho počká v osm hodin na parkovišti taxíků.

Nemohl usnout a přecházel nervózně po pokoji. Dolíval si jednu skleničku whisky za druhou, až dopil celou láhev. Potom konečně usnul.

V půl deváté ráno ho vzbudil telefon. Rozespale zašmátral po okolí a doufal, že ho nahmatá. Marně. Otevřel jedno oko, aby vypátral zdroj nepříjemného zvuku, který mu ničil veškerý zbytek mozkových buněk, které mu po včerejší noci ještě zbyly. Musel se natáhnout, aby konečně utnul nepříjemné zvonění.

„Haló!“ zaskřehotal do telefonu opileckým hlasem.

„Miláčku to jsem já, čekám tady na tebe už půl hodiny a ty nikde.“ Ivančin vyčítavý hlásek mu zněl v hlavě jako by tisíce skřítků tlouklo na tisíce kovadlinek.

„Hm.“ Hlesl a zavěsil.

Jenže telefon se jen tak nedal odbýt. Zvonil a zvonil znovu a znovu. Zdeněk si ucpal uši polštářem. Když přesto pronikalo k jeho sluchu otravné zvonění, hmátl po něm ještě jednou a praštil s ním proti zdi. Telefon se rozpadl na tři části. Naštěstí z něho vypadla baterka a odskočil kryt, takže zvonění navždy ustalo. Zdeněk se otočil na druhý bok a vyspával kocovinu.

Když se konečně probral, podíval se na hodinky a uvědomil si, že si chtěl promluvit s Ivanou. Začal hledat svůj telefon. Konečně posbíral všechny části a dal ho znovu dohromady. Jakmile ho zapnul, zjistil, že má od Ivany deset nepříjatých hovorů a asi pět výhružných esemesek, ty poslední už byly jen plné nadávek. Povzdechl si nad chováním svojí milenky a vytočil její číslo.

„No kde seš, prosím tě? Nejdřív si dáš se mnou rande a pak si klidně ani nepřijdeš. Čekala jsem tam na tebe jako idiot.“

Spustila na něho hned, jakmile zvedla telefon. Zdeněk ji rychle zastavil.

„Za chvíli jsem u tebe, tak buď připravená. Musíme si nutně promluvit.“

Nečekal na odpověď a zavěsil. Už dávno věděl, že nemá cenu se s ní o čemkoli dohadovat po telefonu.

Jeho taxík zabrzdil u chodníku a Ivana nastoupila. Celou cestu do motelu mlela a mlela, ale Zdeněk ji vůbec neposlouchal. Přemýšlel o tom, jak jí nejlépe sdělí, že je mezi nimi konec. Chtěl to mít co nejrychleji za sebou, ale nechtěl s ní už diskutovat poté, co jí to oznámí, natož ji vozit zpátky. Nechá ji tam, ať si jede autobusem nebo ať si zavolá jiné taxi, ale to co mu provedla, už přesahuje všechny meze.

Jakmile dorazili do motelu, kde se pravidelně scházeli, Ivana se začala automaticky svlékat. Ovšem Zdeněk ji hned zarazil. Neměl vůbec náladu se jí ještě po tom všem dotýkat.

„Ale no tak, miláčku. Když jsme tady spolu, tak si to přeci musíme užít.“ Zkoušela se mu ovinout kolem krku.

„Přestaň s tím. Chci si s tebou v klidu promluvit.“
„Povídat si přeci můžeme i při tom.“ Nepřestávala ho dál škádlit.
Zdeněk ji chytil prudce za ruku, až to s ní šklublo a procedil zlostně mezi zuby:
„Sedni si tady a poslouchej, co ti říkám.“
„Au, to bolí.“ Třela si pohmožděné zápěstí.
„Můžeš mi říct, co tě to napadlo za blbost psát mojí ženě emaily? Snad jsme se na něčem domluvili, ne?“
„Ale drahoušku, takhle to nikam nevede. Dobře víš, že jinak se tě tvoje žena nikdy nevzdá.“
„A co je ti ksakru do toho? Nikdy jsem ti přeci neslíbil, že se kvůli tobě rozvedu.“
„Já vím, ale já už bez tebe nedokážu žít.“ Fňukala ublíženě.
„Tak poslouchej, milá zlatá. Tohle bylo naposledy, co jsi něco takového udělala. Ještě jedna podobná blbost, byť i jenom nepatrný náznak a je konec, je ti to jasný?“
„To mi jako vyhrožuješ nebo co?“
„Já tě jen upozorňuju, že pokud se pokusíš ještě o nějakou podobnou špinavost, tak jsem s tebou skončil.“

Ivana seděla nasupeně na kraji postele a začala natahovat. Cítila se ublížená. Vždyť ona to přeci myslela dobře. Takhle se té svojí manželky nikdy nezbaví. Najednou ji popadla spásná myšlenka.

„Tak jestli se mnou skončíš, tak půjdu na policii a řeknu jim, že jsi mě znásilnil.“

Do Zdeňka vjel opravdový vztek. Chmátnul po ní, povalil ji na postel a držel jí obě ruce, aby se nemohla bránit. Ivana se snažila kopat kolem sebe, ale nebylo jí to nic platné. Zdeněk zuřil tolik, až se mu nahrnula krev do hlavy. Nejraději by ji profackoval.

„Tak poslouchej, holčičko, klidně si k těm policajtům zajdi teď hned. Ale počítej s tím, že si zaplatím pár bouchačů, který ti ukážou, jak takový znásilnění vůbec vypadá, abys pak mohla vyprávět, jaký to doopravdy je. A aby bylo jasno, od teďka je mezi náma konec, slyšíš? KONEC!!“

Odstrčil ji od sebe a vyběhnul z pokoje. Musel na vzduch a honem si zapálit, protože by ji jinak musel zmlátit. Celou dobu do ní cpe prachy. Cokoliv si vzpomene, to od něho dostane a ona ho chce vydírat? Tak to se teda spletla.

Ve chvatu vykouřil cigaretu, típnul ji o chodník, nasedl do auta a odsvištěl tak rychle, až za ním zahvízdaly pneumatiky.

Ivana se na pokoji zhroutila a propadla v zoufalý pláč. Takhle to přeci vůbec nemělo dopadnout. Čekala, že bude rád, že se konečně zbaví manželky a bude moci zůstat s ní. Jenom s ní.

Magda

„Tak se mi dneska povedlo přemluvit Olgu, aby mě vzala s sebou na večeři do té restaurace, kterou vlastní ten její fešák. Konečně se můžu pořádně rozšoupnout. Proč taky ne, když to bude platit on. Jednou je majitel, tak si to určitě může dovolit. Prý nás večer obě vyzvedne svým autem, tak na to jsem teda zvědavá. Sice mě to stálo plno sil vysvětlit to doma, ale když jsem řekla, že je to pozvání grátis, tak byl klid.“

Nejraději by šel manžel se mnou, ale musela jsem mu namluvit, že je to jenom dámská jízda ještě několika Olžiných kamarádek, jinak by se tam za mnou určitě přihnal. Raději jsem mu řekla, že jdeme někam úplně jinam, co kdyby ho přeci jen napadlo mě zkontrolovat. Vždycky se pak můžu na poslední chvíli vymluvit, že se nám tam nelíbilo, tak jsme šli jinam.

Musím se hodit do gala, aby viděl, že nejsem žádná socka. Nakonec jsem ukecala Olgu, aby mi půjčila jedny svoje šaty. Sice se nejdřív kroutila, ale pak souhlasila. No když jsem viděla tu její skříň plnou šatů a halenek, tak vůbec nechápu, proč s tím dělala takový cavyky. Ještě že jsou na zavinovačku, jinak bych se do nich asi nevešla. Ale budu se snažit, aby mi je nechala. Konečně si v něčem připadám jako hvězda. Tak ještě honem namalovat a za chvíli jsou tady.“